

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

مانلیو دینوچی

برگردان از: ا.م. شیری

۱۱ جولای ۲۰۱۲

مدرسه مرگ در ناتو

در مونسانتو، در پرتگال، ناتو به منظور افزایش بازدهی خود تحت فرماندهی ستاد مشترک تحولات (Allied Command Transformation - ACT)، که در سال ۲۰۰۳ تشکیل داد، مرکز مطالعات خود ارزیابی و تدوین طرحها را توسعه داد. وجود چنین مرکزی ما را مطمئن می سازد، که ناتو که قبلا به منظور مبارزه با «تهدیدات اتحاد شوروی» تشکیل شده بود، اینک، هدف دیگری، یعنی «مبارزه با تروریسم»، دستاورد استعمارنو در عصر ما را دنبال می کند.

صرفنظر از سیمای ظاهری، ناتو هم می آموزد. این پیمان نظامی همواره از عملیات خود درس می گیرد و در حال حاضر آنچه را که در لیبیا روی می دهد، آدمیرال جیمس استاوریدیس، فرمانده کل امریکائی ناتو در اروپا تشریح می کند.

بدین منظور، ناتو مرکز مربوطه ای به نام ستاد مشترک بررسی و دروس- همان مدرسه ای که «درسهای شناخته شده» ای تدریس می شود، در اختیار دارد. بدین ترتیب، ناتو چگونگی هر چه بهتر جنگیدن را مطالعه می کند. در آغاز جنگ علیه لیبیا در ماه مارچ سال ۲۰۱۱ ستاد مشترک بررسی و دروس، تیم تحلیلگران وابسته به ستاد مشترک را برای نظارت بر عملیات، به شهر ناپل اعزام کرد. از گزارش محرمانه تنظیمی در ماه فبروری که نیویورک تایمز رونوشت آن را در اختیار دارد، می توان با مضمون این «درسهای شناخته شده» آشنا شد.

چه چیزی را باید متحدان، به ویژه متحدان اروپائی فرامی گرفتند؟ آنها فراگرفتند که جنگ علیه لیبیا الگویی نبود که انتظار داشتند، بلکه، نواقص را برجسته کرد. پیش از همه، این واقعیت را نشان داد که متحدان اروپائی و کانادا بیش از حد روی ایالات متحده آمریکا حساب باز کرده بودند. حتی ناتو با حمایت ایالات متحده آمریکا، ۴۰٪ هواپیماهای پیش بینی شده برای جنگ الکترونیکی را که اتفاقا برای چنین عملیاتی لازم بود، در اختیار داشت. اما دقیقا ایالات متحده آمریکا تقریبا همه مهمات هوشمند، از جمله ۷۷۰۰ بمب و موشک را که در جریان حمله به لیبیا

استفاده شد، تأمین کرد. (بسیار محتمل است که تأمین بخش عمده این مهمات بر عهده پایگاه امریکائی داربی مستقر در شهر بیژه بود).

این نقص را باید با عجله اصلاح کرد. «رئیس جمهور اوباما از پنتاگون خواست نسخه‌ی مقدماتی عملیات نظامی در سوریه را آماده کند». ولی عملیات جنگی در سوریه در قیاس با جنگ علیه لیبیا که موجب سرنگونی رژیم قذافی گردید، باید بسیار گسترده تر می بود. برای این که سوریه نیروی نظامی و سیستم پدافند هوایی بسیار کارآمدتری را در اختیار دارد که تخریب آنها از طریق حملات هوایی دشوار است. علاوه بر این، مخالفان سوریه در مقایسه با اپوزیسیون لیبیا در هنگام جنگ، خوب سازماندهی نشده اند و پراکنده تر هستند. و خود این، «پروسه‌ی هماهنگی متحدان ناتوی و شورشیان را با دشواری مواجه می سازد». در نتیجه این، اگر آنها مسأله‌ی حمله به سوریه را حل کنند، متحدان اروپائی و کانادا مجبور خواهند شد روی «کمک‌های ایالات متحده آمریکا حساب باز کنند».

متحدان اروپائی و کانادا با پیش بینی این جنگ و جنگهای دیگر (ایران هم در مرکز توجه قرار دارد)، پروسه‌ی تقویت نیروهای نظامی خاص خود را اکنون سرعت بخشیده اند. بر این بستر، توافقنامه‌ی ماه فبروری مبنی بر تشکیل سیستم تلفیقی کنترل زمینی در پایگاه هوایی سیگونل (سیسیل) که می تواند هماهنگی با جنگنده‌های بی سرنشین گلوبال هاوک موجود در پایگاه هوایی را تأمین نماید، امضاء شد.

چنین تلفیق تکنولوژی می تواند ناتو را با جزئیات مناطق مورد نظر برای حمله آشنا ساخته و حمله به وسایل نقلیه متحرک را تسهیل نماید. بی درنگ پس از امضای این توافقنامه، وزرای دفاع کشورهای اروپائی در ماه مارچ بر سر «طرح بلندپروازانه» ای که نقص دیگری، یعنی رفع کمبود هواپیما برای تأمین پرواز همان جنگنده بمب افکنها که عمدتاً از سوی ایالات متحده آمریکا در جنگ لیبیا به کار گرفته شد، توافق کردند.

مدرس ستاد مشترک بررسی و دروس می گوید: مبارکتان باد، شما درستان را خوب فراگرفتید. اما شما باید فعالانه به کار «خرید هواپیماها و تجهیزات الکترونیک که چند سال وقت لازم دارد، بپردازید». این، درسی بود که از جنگ لیبیا فراگرفتند. دانش آموزانی که با موفقیت از امتحان می گذرند، به جنگهای بعدی اعزام می شوند.

افزوده مترجم:

علاوه بر درس مورد بحث این نوشتار، لازم به یادآوریست که دولتهای آمریکا و متحدان ناتوی آن در اروپا و کانادا، در پی تحمل تلفات پرسنلی سنگین در جنگهای استعماری افغانستان و عراق، این درس را هم فراگرفتند که در جنگهای استعماری بعدی، تکنیک جنگهای بی تماس (بمباران از هوا) را به کار بسته و به جای اعزام نیروی اشغالگر خود، از ارتشهای خصوصی و مزدوران (تروریستها) استفاده بکنند. بدین ترتیب، از جنگ اشغالگرانه لیبیا به بعد و هم اکنون در جنگ برای تصرف سوریه، تروریسم را رسماً و علناً و عملاً به سطح سیاست دولتی ارتقاء داده اند.

<http://www.voltairenet.org/SHkola-smerti-v-NATO>

<http://eb1384.wordpress.com/2012/07/09>

۱۳۹۱ تیر ۱۹